

han kunde gribe ind, naar der var Grund dertil; det er gaaet ud, og det vilde ogsaa være ganske uoverkommeligt. Det samme gælder om Indkaldelsen til Forlig, naar som helst han fandt det nødvendigt, det er ganske slettet; ogsaa det om, at Udarbejdelsen af Mæglingforslag ikke maatte ske uden Tilkaldelse af en Arbejdsgiver og en Arbejder som raadgivende ved denne Udarbejdelse, og det om Undersøgelser angaaende Lønforhold og Arbejdstid og Overarbejdstid, som kunde blive nødvendige under hans Arbejde for at komme til et Forlig eller for at kunne fremsætte et Mæglingforslag — ogsaa det er afskaffet. Disse Undersøgelser ere jo ogsaa kun af særlig odios Beskaffenhed overfor Arbejdsgiverne og ere blevne erstattede af, at Arbejdsgiverne kun skulle være forpligtede til at afgive Erklæringer overfor Mæglinginstitutionen. For saa vidt Vidneforklaring skal finde Sted, skal den derhos ikke finde Sted for Forligsmanden, der vist i mange Tilfælde vil være ujuridisk i Modsætning til den Dommer eller den til Dommer kvalificerede Personlighed, der sidder som Formand i Voldgiftsretten; Vidneførsel skal finde Sted for denne. Endelig er Loven begrænset til ca. 4 Aar — ikke til 5 Aar, som det blev sagt nylig. Der bliver vel altsaa to Gange Anledning til at vælge en Forligsmand, da han skal vælges for to Aar ad Gangen. Jeg har nu for en Sikkerheds Skyld overbevist mig om, at ogsaa Arbejdsgivere udenfor Rigsdagen og de, som ere kompetente til at udtale sig derom, ere villige til at acceptere den Forligsmand, som vil fremgaa efter Forslaget, som det nu foreligger, altsaa, efter at Folketinget har foretaget denne Række ret indgribende Forandringer, at de altsaa ikke paa Forhaand ville paa nogen Maade erklære, at en Forligsinstitution paa denne Basis er dem imod, og at de vilde anse den for et Grundlag, som man kunde komme til at bruge under Konflikter. Jeg er derfor af den Mening, at det meget stærkt maa fraaades at foretage nogen som helst Forandring i dette Forslag. Det er noget i Modsætning til det andet Forslag, selv om jeg med Hensyn hertil udtrykkelig sagde, hvad jeg vil gentage, at jeg ikke ønsker og ikke har foreslaaet nogen Realitetsforandring, men kun Tydeliggørelser, Rettelser og enkelte Tilføjelser. Men det andet Forslag, som er et rent og skært Domstolsforslag, er jo af en ganske anden Beskaffenhed end det, vi nu have med at gøre; det er her ganske anderledes skøre Varer,

om jeg saa maa sige, som maa behandles med den største Varsomhed. Naar de to Parter faa nøjagtig dette Lovforslag, som de have tiltraadt det, har Rigsdagen sin Ryg fri, men det vil den ikke have, hvis vi foretage Forandringer i det foreliggende Forslag om Forligsmanden. Som sagt, jeg raader derfor til, at vi vedtage dette Lovforslag, der, som det er fremhævet fra forskellige Sider, og som det vistnok ogsaa er underforstaaet fra Arbejdsgivernes Side, er en Forsøgslov, vedtage det i samme Form, hvori det her foreligger. Men naar jeg gør dette, vil jeg dog have Lov til at udtale, at den Maade, hvorpaa Forligsmanden skal tilvejebringes efter § 1, ikke synes mig at være uden Betænkelighed. Jeg mener, at det burde have været affattet anderledes; nu er det altsaa saa at sige præjudiceret, men jeg kan ikke se, hvorfor man ikke har villet gøre det paa en anden Maade. Og jeg frygter for, at det kan føre til, at denne Forligsmandsinstitution ikke kommer til at faa den fornødne Anseelse i den offentlige Mening, naar den i et eller andet Tilfælde glipper og slaar fejl, saa at man kan frygte for, at Stillingen om 4 Aar vil være bleven noget kompromitteret, hvilket vilde være undgaaet, hvis man ikke havde affattet § 1 paa den Maade, som Tilfældet er. Der er her foreslaaet, i Modsætning til hvad der oprindelig var foreslaaet, at Indstillingen om Forligsmanden fra Voldgiftsretten skal være tiltraadt af mindst et af de henholdsvis af Arbejdsgivere og Arbejdere valgte Medlemmer. Det kan altsaa ikke lade sig gøre ved et Flertal, alene bestaaende af Medlemmer hørende til den ene Side. Det havde jeg meget gerne set var udtrykt saaledes, at han skulde være *enstemmigt* indstillet af Voldgiftsretten, og jeg kan ikke se, at man derigennem havde haft mindre Udsigt til at faa ham, end man vil have nu efter dette. For den højtærede Indenrigsminister vil maaske give mig Ret i, at naar der er valgt tre af Arbejdsgiverforeningen og tre af de samvirkende Fagforbund, saa er der kun en minimal Mulighed for, at en af de tre, som ere valgte af det samme Vælgerkorps, skulde skulle sig ud fra de andre for at slaa sig paa det andet Parti og mod deres Kollegers Ønske indstille en Forligsmand. Naar det nu er saa, kunde man lige saa godt have skrevet, at der skal være en enstemmig Indstilling fra de seks eller syv, eftersom man vil tage Formanden med eller ikke.

Men værre er det, at der staar, at hvis der *ikke* foreligger en Indstilling,